

Άγιος Νικήτας ο Νισύριος: «Γιατί αργείτε; Θανατώστε με γρήγορα»

/ [Βίοι Αγίων](#)

Ο Άγιος ένδοξος τοῦ Χριστοῦ Νεομάρτυς Νικήτας γεννήθηκε στὴ Νίσυρο. Ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεῖς προεστοὺς τοῦ νησιοῦ ἀλλ' ὅταν ὀδηγήθηκε στὸ δικαστήριο τῶν ὀθωμανῶν γιὰ νὰ δώσει λόγο γιὰ κάποιες παράνομες πράξεις του, φοβούμενος τὴν θανατικὴ καταδίκη, ἀλλαξοπίστησε καὶ ἔγινε μουσουλμάνος, συμπαρασύροντας στὴν ἀποστασία τὴ σύζυγο καὶ τὰ τέκνα του. Ἡ χριστιανικὴ κοινωνία τῆς Νισύρου ἀντιμέτωπισε μὲ βδελυγμία τὴν πράξη του καὶ αὐτὸς ἀναγκάστηκε νὰ ἀναχωρήσει μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ ἐγκατασταθεῖ στὴ Ρόδο.

Ὁ Νικήτας ἦταν πολὺ μικρός, ὅταν συνέβη τὸ γεγονός, καὶ μεγάλωσε μὲ τὸ ὄνομα Μεχμέτ, ἀγνοώντας τὴ χριστιανικὴ καταγωγή του. Παίζοντας κάποια ἡμέρα ἦλθε

σὲ φιλονικία μὲ ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν ὀθωμανῶν καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἔβρισε ἀποκαλώντας τον «Γκιαούρη», δηλαδή ἄπιστο. Ὁ Μεχμέτ προσβλήθηκε, γιατί εἶχε μεγάλο ζῆλο γιὰ τὸν μουσουλμανισμό, καὶ ρώτησε τὴν δική του μητέρα νὰ τοῦ πεῖ γιατί ἡ γυναίκα ἐκείνη τὸν ἔβρισε μὲ λέξεις ποὺ οἱ ὀθωμανοὶ χρησιμοποιοῦσαν μόνο ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Αὐτή, λόγω τῆς ἐπιμονῆς του, ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ὁμολογήσει τὴν ἀλήθεια καὶ ἔτσι ἔμαθε ὁ μακάριος ὅτι εἶχε γεννηθεῖ Χριστιανὸς καὶ ὅτι ἔλαβε κατὰ τὸ ἅγιο Βάπτισμα τὸ ὄνομα Νικήτας.

Τὸ γεγονός τοῦ ἀκούσιου ἐξισλαμισμοῦ του συντάρραξε τὴν ψυχὴ του καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἐπιστρέψει στὴν ἀληθινὴ πίστη τῶν πατέρων του. Ὑπακούοντας στὴ συνείδησή του ἐγκατέλειψε τὴν οἰκογένειά του καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὴ Χίο. Φτάνοντας ἐκεῖ ἀνέβηκε στὴ Νέα Μονή, ἀνέφερε στὸν Ἡγούμενο τὴν ἀπόφασή του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν συμβουλευεὶ γιὰ τὴ σωτηρία του. Ἐκεῖνος τοῦ συνέστησε νὰ ἀπευθυνθεῖ στὸν Ἅγιο Μακάριο Κορίνθου, ποὺ διέμενε τότε στὸ νησί.

Ὁ Ἅγιος ἄκουσε τὴν ἐξομολόγησή του, τὸν ἐπανένταξε στὴν Ἐκκλησία μὲ τὸ ἅγιο Χρῖσμα καὶ ἀνέλαβε τὴν πνευματικὴ του καθοδήγηση. Ὁ Νικήτας ἔμεινε στὴ Μονὴ διανύοντας αὐστηρὴ ἀσκητικὴ ζωὴ καὶ ἐκφράζοντας τὴν εὐλάβειά του μὲ παιδαριώδεις τρόπους, ὥστε νὰ κάνει πολλοὺς νὰ σκέφτονται ὅτι εἶχε χάσει τὰ λογικά του. Γιὰ μεγαλύτερη ἄσκηση καὶ σκληραγωγία ἀνέβηκε στὸ σπήλαιο τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ ἔζησε κοντὰ στὸν ἐρημίτη Ἄνθιμο, στὸν ὁποῖο καὶ ἐξομολογήθηκε τὸν πόθο του γιὰ τὸ μαρτύριο. Μετὰ ἀπὸ λίγο διάστημα ἐπέστρεψε στὴ Μονὴ καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια τῶν Πατέρων γιὰ νὰ ἐκτελέσει τὴν ἐπιθυμία του. Αὐτοὶ τὸν συμβούλεψαν κατάλληλα καί, ἀφοῦ τέλεσαν Παράκληση στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τοῦ ἔδωσαν τὴν εὐλογία νὰ παρουσιαστεῖ στοὺς τυράννους καὶ νὰ ὁμολογήσει τὸν Χριστό.

Όταν έφθασε ο μακάριος στη Χώρα της Χίου, δέν άργησε νά συλληφθεΐ άπό τούς Τούρκους φοροεισπράκτορες με την άπαίτηση νά πληρώσει τόν φόρο πού πλήρωναν οί Χριστιανοί, τò κοινώς λεγόμενο χαράτσι. Ένώ κρατοϋνταν δέσμιος κοντά σέ ένα καφενείο πέρασε άπό εκεί ένας γνωστός του Ίερέας, ο παπαΰ-Δανιήλ, τόν χαιρέτησε με τò μουσουλμανικό του όνομα και ρώτησε νά μάθει ποιός ήταν ο λόγος τής συλλήψεώς του.

Όταν έμαθε την αίτία, έξέφρασε την άπορία πώς γίνεται οί τούρκοι νά ζητοϋν άπό έναν όμόθρησκó τους νά πληρώσει φόρο πού άναλογεΐ σέ Χριστιανούς.

Οί τούρκοι πού τόν κρατοϋσαν, όταν τόν άκουσαν νά δηλώνει στòν Ίερέα ότι εΐναι Χριστιανός, τόν όδήγησαν άμέσως στòν Άγά, μπροστά στòν όποίο ο Νικήτας όμολόγησε την μεταστροφή του και τή βούλησή του νά παραμείνει στην άληθινή

πίστη. Ὁ Ἄγᾶς τότε ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν φυλακίσουν καὶ γιὰ δέκα μέρες νὰ τὸν βασανίσουν ὥστε νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἀλλάξει γνώμη. Κάθε μέρα τὸν ἔβγαζαν ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὸν βασάνιζαν μὲ ἀπάνθρωπο τρόπο. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τὸν ἔρριξαν μέσα σὲ σταῦλο γιὰ νὰ τὸν ποδοπατήσουν ἄγρια ἄλογα καί, ὅταν ἐκεῖνος μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ διαφυλάχθηκε ἀβλαβής, τὸν ἔκλεισαν πάλι στὴ φυλακὴ, τὸ κελλὶ τῆς ὁποίας φωτίστηκε ἀπὸ οὐράνιο φῶς.

Ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ δέκα ἡμέρες, ὁ Μάρτυς παραδόθηκε στὸν μανιασμένο ὄχλο καὶ ὀδηγήθηκε στὴν ἄκρη τῆς πόλης, κάτω ἀπὸ τὸ Μετόχιο τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων¹. Ἐκεῖ οἱ ὀθωμανοὶ ἐπανελάβαν γιὰ τελευταία φορὰ τὶς προτάσεις τους νὰ ἐπιστρέψει στὸν μουσουλμανισμό ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε λέγοντας: «Χριστιανὸς εἶμαι, ὀνομάζομαι Νικήτας καὶ Νικήτας θέλω νὰ ἀποθάνω». Προσπάθησαν νὰ τὸν μεταπείσουν γονατίζοντάς τον πολλὰς φορὲς σὲ στάση ἐκτέλεσης καὶ σηκώνοντάς τον, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀμετάπειστος τοὺς ἔλεγε·

«Γιατὶ ἀργεῖτε; Θανατῶστέ με γρήγορα γιὰ νὰ ἀπολαύσω τὰ ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου».

Ὁ δήμιος ἄρπαξε τότε τὸ ξίφος καὶ τὸ κατέβασε πολλὰς φορὲς στὸν αὐχένα τοῦ Μάρτυρος, ἀποκόπτοντάς τον μὲ μικρὰ ἐπαναλαμβανόμενα χτυπήματα, γιὰ νὰ ἐπιτείνει τὸ μαρτύριο καὶ νὰ τοῦ προκαλέσει μεγαλύτερο πόνο. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ πολυάθλος Νικήτας ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου στὶς 21 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1792, στὴν ἡλικία τῶν δεκαπέντε ἐτῶν. Οἱ εὐσεβεῖς μάζεψαν μὲ εὐλάβεια τὸ μαρτυρικὸ αἷμα καὶ τυφλοὶ, ποὺ ἔχρισαν μ' αὐτὸ τὰ μάτια τους ἀπέκτησαν τὸ φῶς τους. Οἱ τοῦρκοι πέταξαν λάσπη καὶ ἀκαθαρσίες πάνω στὸ ἅγιο λείψανο γιὰ νὰ τὸ ἀτιμάσουν ἀλλὰ αὐτὸ ἔμεινε καθαρὸ καὶ ἄσπιλο γιὰ πολλὰς ἡμέρες. Τέλος γιὰ νὰ μὴν τὸ τιμήσουν οἱ Χριστιανοὶ τὸ ἔρριξαν στὴ θάλασσα. Ἡ τιμία Κάρα του διασώθηκε καὶ φυλάσσεται στὴ Μονὴ τῶν Ἰβήρων.

Ἡ Μνήμη του ἑορτάζεται στὶς 21 Ἰουνίου.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ [ΕΔΩ](#)

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ´. Θείας πίστεως.

Θείας πίστεως, λαβὼν τὴν χάριν, χαίρων ἔδραμες, πρὸς μαρτυρίου, τὸν ἀγῶνα Νικήτα μακάριε, καὶ φερωνύμως νικήσας τὸν τύραννον, νίκης ἐδέξω τὸν ἄφθαρτον στέφανον. Ὅθεν πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Θεῷ δωρήσασθαι, πταισμάτων ἰλασμόν τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Νεοφανῆς ὡσπερ ἀστήρ Ἀθλοφόρε, ἐξανατείλας τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ, τῶν εὐσεβῶν κατηύγασας τὰ πρόσωπα, πόθῳ εὐφημούντων σε, καὶ τελούντων Νικήτα, σῆς στερῶν ἀθλήσεως, τὴν ὑπέρλαμπρον μνήμην, καὶ ἐκβοώντων· Δόξα σοι Χριστέ, τῷ τὸν ὀπλίτην τὸν σὸν στεφανώσαντι.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῆς Νισύρου θεῖος βλαστός, καὶ τῶν Ἀθλοφόρων, ὁ θεσπέσιος κοινωνός· χαίροις ὁ τὴν Χίον, αἱμάτων σου τιμίων, τοῖς ρείθροις ἀγιάσας, Νικήτα ἔνδοξε.

Ἐκ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ρόδου